

Bên đời hiu quạnh.

Trịnh Công Sơn

Một lần chợt nghe quê quán tôi xưa
Đường nào quạnh hiu tôi đã đi qua

Giọng người gọi tôi nghe tiếng rất nhu mì Lòng thật bình yên mà
Đường về tình tôi có nắng rất la đà Đường thật lặng yên lòng

sao buồn thế Giật mình nhìn tôi ngồi hát bao giờ
không gì nhớ Giật mình nhìn tôi ở phố xa lạ

(hưm... hưm... hưm) (hưm... hư. hưm)

Rồi một lần kia khăn gói đi xa Tưởng rằng được quên thương
Đường nào đưa tôi đi đến cơn say Một lần nằm mơ tôi

nhớ nơi quê nhà Lòng thật bình yên mà sao buồn thế
thấy tôi qua đời Dù thật lệ rơi lòng không buồn mấy

Giật mình nhìn tôi ngồi khóc bao giờ (hưm... hưm..
Giật mình tình ra ở nắng lên rồi.

hưm) (hưm... hưm... hưm)